

Senki sem jöhet hozzám, hacsak az Atya, aki engem küldött, nem vonzza; és én feltámasztom őt az utolsó napon. Meg van írva a prófétáknál: „Mindnyájan Isten tanítványai lesznek” [Iz 54,13]. Mindaz, aki az Atyától hallott és tanult, hozzám jön. Nem mintha az Atyát látta volna valaki: csak az látta az Atyát, aki Istentől való. Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz, annak örök élete van. Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannáat ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből alászállott kenyér, hogy aki ebből eszik, meg ne haljon. Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá. Ha valaki ebből a kenyérből eszik, örökké él. A kenyér pedig, amelyet majd én adok, az én testem a világ életéért.

Gondolom, elolvastátok a fenti részt – akkor már értitek is, mert kérdéssel kezdem:

Mennyire tud vonzani az Atya?

Mit teszek azért, hogy érzékeny legyek s maradjak is az?

„Istentől tanítottak lesztek” – szól az ószövetségi idézet. Milyen jó, hogy ránk is vonatkozik, minket is elért, megérintett, alakít, formál ez idézet.

Érték, hogy közéték tartozhatok. Hálás vagyok ezért. Te is, Tesó? Az Istenbe ágyazott körülményeim villanásai, eseményei, apróbb-nagyobb történései, melyek csak ezért vannak, hogy éltanuló legyek, meg ne álljak a fejlődésben.

Mert mindez értem van, hogy Isten beállíthasson oszlopcsarnokába – szabadon idézve Babitsot.

Kenyérnek mondja magát Jézus. Vagyok-e kenyér környezetem számára? Mennyire adom magam, odaadott vagyok-e?

Tölösi Magdolna, Bánya